λευθερία τῶν εἰσαγωγῶν ἀποτελεῖ παγίαν πολιτικὴν διὰ τὴν χώραν μας.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἀποτελεῖ ἀνάγκην διὰ τὴν χώραν μας ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας τῶν εἰσαγωγῶν δὲν ἔπεται ὅτι ἀποκλείονται οἱ χειρισμοί, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ ἀποτελοῦν ἐγκατάλειψιν τοῦ συστήματος, προσφέρουν τὰς δυνατότητας τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐξαγωγῶν μας.

Διὰ νὰ ἔχωμεν πληρεστέραν εἰκόνα τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζομεν καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ χαράξωμεν τὴν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῶν πραγμάτων ἐμπορικὴν πολιτικήν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ κινητοποιήσωμεν τὸ σύνολον τοῦ παραγωγικοῦ μας δυναμικοῦ πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἐξαγωγῶν μας, θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς ἕτερον δεδομένον, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ οὐσιώδη ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς μας ἐξελίξεως. Ὡς γνωστόν, ὁ ἐλεύθερος εὐρωπαϊκὸς χῶρος διαχωριζόμενος εἰς ἐπὶ μέρους ἐθνικὰς οἰκονομίας ἀντελήφθη, ὅτι θὰ ἦτο δυσχερὲς νὰ ἐπιβιώση οἰκονομικῶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ταύτην ἔναντι τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐκινήθη πρὸς διαμόρφωσιν ἑνιαίας εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας. Τὴν 25ην Μαρτίου 1957 ὑπεγράφη ἡ συνθήκη τῆς Ρώμης, διὰ τῆς ὁποίας συνεστήθη ἡ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά. Τὰ κράτη τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὴν κοινότητα ταύτην εἶναι ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ὁλλανδία καὶ τὸ Λουξεμβοῦργον. Τὰ ὑπόλοιπα κράτη τοῦ ΟΕΟΣ ἐπεζήτησαν τὴν εὐρυτέραν εὐρωπαϊκὴν οἰκονομικὴν συνεργασίαν περιλαμβάνουσαν τὸ σύνολον τῶν κρατῶν—μελῶν τοῦ ΟΕΟΣ, ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς ΕΖΕΣ. Αἱ διαπραγματεύσεις πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην δὲν ἐτελεσφόρησαν καὶ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1959 ἤρχισε λειτουργοῦσα ἡ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά, ἥτις ὡς ἤδη ἀνεφέρθη περιλαμβάνει ἓξ μόνον κράτη —μέλη τοῦ ΟΕΟΣ.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐφ' ὅσον παραμείνῃ ὑπὸ τὴν παροῦσαν μορφὴν πρόκειται κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη νὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὴν σημασίαν διὰ τὴν οἰκονομικὴν πορείαν καὶ ἐμπορικὸν προσανατολισμὸν τῆς χώρας. Διότι μεταξὺ τῶν ἓξ χωρῶν ἔχει προβλεφθῆ βαθμιαία κατάργησις τῶν δασμῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων ποσοστώσεων, ἤτοι πρόκειται αἱ χῶραι αὗται νὰ ἀποτελέσουν ἑνιαῖον οἰκονομικὸν χῶρον. Ἐὰν συμβῇ τοῦτο τὰ ἐξαγώγιμα προϊόντα μας, δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρουν τοποθέτησιν ἐντὸς τοῦ ἑνιαίου χώρου τῶν ἓξ κρατῶν, ἐφ' ὅσον ταῦτα παράγουν ὁμοειδῆ μὲ ἡμᾶς προϊόντα.

Τὸ θέμα τοῦτο δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικόν. Ἔχει προέχουσαν πολιτικὴν σημασίαν καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νομίζομεν, ὅτι θὰ εὕρη ταχέως τὴν πρέπουσαν λύσιν του ἐντὸς τοῦ εὐρυτέρου γεωγραφικοῦ χώρου τῶν κρατῶν—μελῶν τοῦ ΟΕΟΣ.

Ἀναφέρθημεν, εἰς γενικὰς γραμμάς, εἰς τὰ κύρια στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι φυσικὸν νὰ ἐπηρεάζουν τὴν σκέψιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου τῆς χώρας.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν δεδομένων τούτων διεμορφώθη ἡ ἐξαγωγική μας προσπάθεια τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη εἶχε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Παρὰ τὴν οἰκονομικὴν ὕφεσιν, ἥτις ἐξεδηλώθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εἰς τὰ κράτη τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ἥτις ὡς εἶναι φυσικὸν ἐπηρέασε αἰσθητῶς τὸν ὄγκον τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, ἡ Ἑλλὰς ἀπετέλεσεν ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἐξαγωγῶν. Οὕτω, κατὰ στατιστικὴν δημοσιευομένην εἰς τὸ Μηνιαῖον Στατιστικὸν Δελτίον τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν (μὴν Ἀπρίλιος 1959), ἡ Ἑλλάς, ὡς καὶ πέντε ἕτερα κράτη (Δ. Γερμανία—Γιουγκοσλαβία—Δανία—Ἱσπανία—Ὁλλανδία), ἀποτελοῦν τὴν ἐξαίρεσιν μεταξὺ τῶν ὑπολοίπων χωρῶν, διότι αἱ ἐξαγωγαί των κατὰ τὸ ἔτος 1958 ἦσαν ἀνώτεραι τοῦ ἔτους 1957. Αἱ ὑπόλοιποι χῶραι κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἶχον μείωσιν ἐξαγωγῶν.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ πρέπει νὰ δώσω μίαν εἰκόνα τῆς προσπαθείας ταύτης ἀναφερόμενος εἰς βασικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἀφορῶντα τὸ ἐμπορικὸν ἰσοζύγιον τῆς χώρας.

Τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐμπορικοῦ μας ἰσοζυγίου (βάσει πληρωμῶν) ἐξελίσσεται ὡς ἀκολούθως κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν εἰς ἑκατομμύρια δολλάρια.

1956, 248.1—1957, 266.8—1958, 265.8.

Ἡ ἀντίστοιχος ποσοστιαία σχέσις ἐξαγωγῶν πρὸς εἰσαγωγὰς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἶναι.

45.8—45.5—47.7.

Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὸ βάσει ἀφίξεων ἐμπορικόν μας ἔλλειμμα τοῦτο εἶναι ἀνώτερον, διότι περιλαμβάνονται εἰς τοῦτο αἱ εἰσαγωγαὶ ἀγαθῶν ἐπὶ προθεσμιακῷ διακανονισμῷ.

Ἐπίσης δυσμενὲς στοιχεῖον διὰ τὴν